

Arrest

nr. 246 144 van 15 december 2020
in de zaak X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. CHRISTIAENS
Torhoutsesteenweg 335
8400 OOSTENDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Burkinese nationaliteit te zijn, op 21 augustus 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 13 augustus 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 november 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 december 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. CHRISTIAENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 augustus 2020 wordt aan de verzoekende partij, die verklaart van Burkinese nationaliteit te zijn, een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"Aan de Heer,

Naam: I. (...)

Voornaam: W.N.O. (...)

Geboortedatum: (...).1999

Geboorteplaats: Ouagadougou

Nationaliteit: Burkina Faso

alias: I.W.N.O. (...), °(...).1999, Burkina Faso

Wordt het bevel gegeven het grondgebied van België onmiddellijk te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

- 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum noch van een geldige verblijfstitel.

- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene maakt het voorwerp uit van tal van processen-verbaal en dat voor zeer uiteenlopende redenen waaronder druggerelateerde feiten (bezit en verkoop), opzettelijke slagen en verwondingen, weerspanning, meerdere diefstallen, wapenbezit, vereniging van misdadigers. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone diefstal, feit waarvoor hij op 18.06.2019 door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 8 maanden.

De enorme waslijst aan PV's die reeds voor betrokkene opgesteld werden, toont aan dat hij een voor de maatschappij gevaarlijke ingesteldheid heeft en maken dat een risico op recidive bestaat. Ondanks de vele contacten met de politiediensten, bleef hij de wetten zonder enige schroom overtreden, hij is duidelijk hardleers. Gezien de maatschappelijke impact van het feit waar betrokkene zich schuldig aan heeft gemaakt, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Bovendien heeft hij niet langer een recht op verblijf en dus ook geen mogelijkheid een legaal inkomen te verwerven wat recidive nog meer in de hand werkt.

Betrokkene heeft het ontvangstbewijs met betrekking tot het hoorrecht getekend op 05.08.2020. Betrokkene liet echter na deze vragenlijst ingevuld aan de Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij als 9-jarige met een toeristenvisum op 23.07.2008 naar België kwam om zijn zus die hier woonachtig was ten gevolge van haar relatie met een Belg, te bezoeken. Na verstrijken van het visum is hij echter niet naar Burkina Faso teruggekeerd en er werd een aanvraag 9bis ingediend voor betrokkene. Betrokkene kreeg een lijdelijk verblijf dat uiteindelijk verlopen is op 03.04.2018. Hij is ambtshalve afgevoerd sinds 24.12.2018. Hij verbleef dus bijna 10 jaar legaal in België. In die 10 jaar werden er zeer vele PV's voor zeer uiteenlopende redenen opgesteld voor betrokkene, nu hij meerderjarig is werd hij op 18.06.2019 een eerste keer (bij verstek) veroordeeld. Gezien de hoeveelheid PV's die in het verleden opgesteld werden en zijn persoonlijk karakter dat daaruit voortvloeit, is de kans bestaande dat het niet bij die ene (nog niet definitieve) veroordeling zal blijven. Aangezien hij nu in verzet gaat, wordt hij vrijgesteld. De zus van betrokkene heeft inmiddels de Belgische nationaliteit, zij en haar echtgenoot (diegenen die betrokkene uitnodigden en na verloop van het visum de aanvraag 9bis indienden) verblijven beiden nog in België. Opdat een relatie tussen meerderjarige broers en zussen onder de bescherming van artikel 8 EVRM kan vallen, zijn er bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33) (EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/69, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34). Sinds 15.09.2017 staan betrokkene en zijn zus en haar partner niet meer officieel ingeschreven op eenzelfde adres. Noch zijn zus, noch haar echtgenoot bezochten hem in de gevangenis waar hij opgesloten werd op 16.06.2020. Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat betrokkene wel degelijk een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM onderhoudt met zijn zus of diens echtgenoot. Zij kunnen contact met hem onderhouden middels (korte) bezoeken, zij kunnen België immers vrijelijk in- en uitreizen, en middels moderne communicatiemiddelen. Bovendien kunnen zij hem vanuit België steun, bijvoorbeeld financiële steun, bieden bij zijn herintegratie in het land waar hij zich zal vestigen. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene een partner heeft op het grondgebied en dat zij een wettelijke samenwoning wensen. Betrokkene verschaft geen enkel detail met betrekking tot deze relatie daar hij naliet de hem aangeboden vragenlijst in te vullen. Het voldoende hecht en duurzaam karakter van de relatie, vereist

opdat deze onder de bescherming van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM) kan vallen, is niet aangetoond. Betrokkene blijft in gebreke om met voldoende concrete elementen aannemelijk te maken dat zijn relatie als gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is te beschouwen. Zowel betrokkene als zijn partner, wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op het feit dat betrokkene sinds 03.04.2018 geen recht op verblijf meer heeft. Bovendien is zijn partner op de hoogte van zijn veroordeling aangezien ze hem in de gevangenis bezoekt, ze moet dan ook beseffen dat het gedrag van betrokkene een verdere toekomst in België in het gedrang brengt. Betrokkene heeft nog geen poging ondernomen recht op verblijf te bekomen op basis van zijn familiale situatie. Hoe dan ook liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat mevrouw betrokkene niet zou kunnen volgen naar Burkina Faso om daar een gezinsleven op te bouwen of waaruit blijkt dat een gezinsleven enkel mogelijk zou zijn in België. Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De omstandigheid dat hij op 9-jarige leeftijd in België aangekomen is, waardoor hij een bepaalde band heeft opgebouwd met België, is als zodanig geen bijzondere omstandigheid. Het is inherent aan een verblijf dat een aanvang kent tijdens de minderjarigheid dat hier bijvoorbeeld een schoolopleiding is genoten en dat er, behalve de familiebanden, ook sociale en culturele banden zijn. Dit betekent echter niet dat er niet van hem gevergd zou kunnen worden dat hij, gezien hij niet langer recht op verblijf heeft en daar bovenop vatbaar is de openbare orde te schaden, terug zou keren naar zijn herkomstland. Bovendien is niet gebleken dat hij geen enkele binding meer zou hebben met het land van herkomst, noch dat er omstandigheden zouden zijn op grond waarvan een terugkeer naar zijn land van herkomst niet verwacht zou mogen worden. Hij kan in alle redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met dit land te hebben. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd en betrokkene toont niet aan dat de door hem opgebouwde integratie en sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Het contact met vrienden en kennissen in België kan onderhouden worden via de moderne communicatiemiddelen en indien zij dat wensen, zouden zij betrokkene in diens thuisland dan wel elders kunnen komen bezoeken. Daarnaast kunnen zij hem ook vanuit België ondersteunen bij zijn herintegratie in zijn thuisland dan wel in een derde land. Een schending van het artikel 8 EVRM is niet aannemelijk gemaakt. Hoe dan ook, de bescherming van de orde en het voorkomen van strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van zijn recht op de eerbiediging van het familie- en privéleven. Betrokkene heeft nooit internationale bescherming gevraagd en er zijn geen indicaties dat een terugkeer naar Burkina Faso een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM zou kunnen inhouden. De artikelen 3 en 8 van het EVRM zijn bijgevolg niet van toepassing. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene is illegaal op het grondgebied gebleven, eerst na het verlopen van zijn toeristenvisum (aangezien zijn jonge leeftijd toen kan hem dat wellicht niet persoonlijk kwalijk genomen worden) en nadien nadat zijn tijdelijk verblijf afgelopen was, bovendien werd het ene na het andere PV voor hem opgesteld door de politie.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde.

Betrokkene maakt het voorwerp uit van tai van processen-verbaal en dat voor zeer uiteenlopende redenen waaronder druggerelateerde feiten (bezit en verkoop), opzettelijke slagen en verwondingen, weerspanning, meerdere diefstallen, wapenbezit, vereniging van misdadigers. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone diefstal, feit waarvoor hij op 18.06.2019 door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 8 maanden. De enorme waslijst aan PV's die reeds voor betrokkene opgesteld werden, toont aan dat hij een voor de maatschappij gevaarlijke ingesteldheid heeft en maken dat een risico op recidive bestaat. Ondanks de vele contacten met de politiediensten, bleef hij de wetten zonder enige schroom overtreden, hij is duidelijk hardleers. Gezien de maatschappelijke impact van het feit waar betrokkene zich schuldig aan heeft gemaakt, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Bovendien heeft hij niet langer een recht op verblijf en dus ook geen mogelijkheid een legaal inkomen te verwerven wat recidive nog meer in de hand werkt."

Eveneens op 13 augustus 2020 wordt aan de verzoekende partij een inreisverbod uitgereikt. Het beroep tegen laatstgenoemde beslissing is gekend onder rolnummer RvV 251 067.

2. Over de rechtspleging

Waar de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partij te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 7, eerste lid, 3° en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het vermoeden van onschuld, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel luidt als volgt:

“Doordat verweerder besliste dat verzoeker het grondgebied dient te verlaten, zonder termijn voor vrijwillig vertrek, omdat:

- hij niet in het bezit is van een geldig paspoort en niet van een geldige verblijfstitel;*
- hij de openbare orde schendt, onder verwijzing naar pv's toen verzoeker minderjarig was;*
- er een risico op onderduiken zou bestaan en er een gevaar voor de nationale veiligheid zou bestaan.*

Terwijl deze motivering foutief is, geen actuele beoordeling inhoudt en buiten proportie is zodat verweerder zich ten onrechte op deze motivering beroept om een bevel om het grondgebied te verlaten te overhandigen

Toelichting:

1.

Vooreerst: zoals uit de feitelijke uiteenzetting hierboven blijkt (en niet wordt betwist door verweester) heeft verzoeker zowat een decennium op wettige wijze in België verbleven. Hij is in België toegekomen op 9-jarige leeftijd en is actueel 21 jaar oud.

Verzoeker beschikte over een verblijfstitel van onbeperkte duur, die in 2018 normaliter automatisch verlengd zou worden. Hij diende enkel het bewijs van domicilie voor te leggen. Een attest van het ocmw met een referentieadres werd niet aanvaard.

En daar knelde het schoentje: nadat verzoeker in 2017 voor de zoveelste keer in ruzie was gekomen met zijn schoonbroer, mocht hij niet langer zijn zus en schoonbroer verblijven. Hij heeft een tijdje bij verschillende vrienden verbleven, maar dat was geen duurzame oplossing.

Gelet op zijn gebrek aan inkomsten kon, verzoeker nergens iets huren. En door zijn gebrek aan vast adres kon hij geen uitkering krijgen of ergens beginnen werken.

Verzoeker had eind 2017-begin 2018 geen andere opvangmogelijkheid dan te verblijven bij zijn toen 17-jarige vriendin, mevr. Yara RAMIREZ, en haar ouders. Zij hebben verzoeker met liefde in hun gezin opgenomen.

Maar hij mocht zijn adres daar niet officieel plaatsen.

Om reden dat hij geen officieel adres kon bewijzen, heeft hij in april 2018 geen vernieuwing van zijn verblijfskaart verkregen. En bijgevolg een automatisch verlies van zijn verblijfsrecht.

Kortom, een klassiek voorbeeld van de gevolgen van het strikte Belgisch administratief systeem...

Verzoeker is op 01.05.2020 gaan samenwonen met zijn vriendin te 8490 STALHILLE, Cathilleweg 90. Het is de bedoeling verzoeker daar opnieuw in te schrijven en zijn verblijf te regulariseren.

2.

Verder: het is correct dat verzoeker, toen hij minderjarig was, van zijn 14 tot zijn 16 jaar met verkeerde vrienden heeft opgetrokken. Er zijn dingen gebeurd waar verzoeker bepaald niet trots op is. Echter wordt verzoeker nu aanzien als een grote crimineel, terwijl hij in werkelijkheid enkel optrok met oudere vrienden die strafbare feiten pleegden en op die manier zijdelings betrokken was.

Het is al te gemakkelijk om verzoeker zwart te maken met een boutade als “een waslijst van pv's op naam van verzoeker”, terwijl het in werkelijkheid gewoon inschrijvingen in het ANG-register betreft. Het zal de Raad bekend zijn dat iemand gemakkelijk verschillende malen in het ANG-register kan voorkomen, zonder ook maar één keer veroordeeld te zijn. De reden ligt daarin dat zowat alles in het ANG-register wordt opgenomen. Zelfs iemand die slechts in de verte iets met een misdrijf te maken

heeft, zal in het ANG-register gekoppeld worden aan dat misdrijf, zonder ooit vervolgd, laat staan veroordeeld geweest te zijn.

In elk geval was verzoeker toen nog een kind. Wijsheid komt met de jaren. Verzoeker kan bezwaarlijk de rest van zijn leven afgerekend worden op stommiteiten toen hij nog erg jong was.

Het beste bewijs is de vaststelling dat er sedert zijn meerderjarigheid (intussen al drie jaar) geen p-v's lastens verzoeker meer werden opgesteld.

Verzoeker is weliswaar betrokken in één procedure voor de correctionele rechtbank te Dendermonde, een diefstal van 18.08.2017 (intussen ook al drie jaar geleden), maar verzoeker ontkent daar elke betrokkenheid en heeft op verzet de vrijspraak gevorderd.

Het vermoeden van onschuld geldt.

Waar door verweerster gesteld wordt dat verzoeker een 'voor de maatschappij gevaarlijke ingesteldheid heeft' 'de wetten zonder enige schroom blijft overtreden', 'duidelijk hardleers is' en de pv's 'maken dat er een risico op recidive bestaat', vergaloppeert verweerster zich meer dan een klein beetje.

Verweerster baseert zich namelijk enkel op verouderde niet actuele data, toen verzoeker nog een kind was.

Over het feit dat verzoeker de laatste drie jaar niet meer in aanraking is gekomen met justitie rept verweerster met geen woord. Nochtans is dat de enige pertinente parameter om na te gaan of verzoeker op vandaag een gevaar vormt voor de maatschappij.

Aan verweerster wordt niet gevraagd of verzoeker op zijn 15 jaar een gevaar voor de openbare orde vormde, maar wel of hij dat vandaag doet, quod certe non.

Verzoeker heeft al ruim drie jaar geen problemen meer gekend. Verweerster bewijst op geen enkele wijze dat verzoeker op vandaag nog enig gevaar voor de maatschappij zou vormen. Zij bewijst evenmin waarom er een reëel risico op recidive zou bestaan.

3.

Verweerster stelt dat verzoeker het recht heeft gekregen om gehoord te worden, doch niet gereageerd heeft.

Om de rechten van verdediging te waarborgen dient het hoorrecht werkelijk kunnen uitgeoefend worden. Dat is in casu niet het geval.

Een reconstructie:

- Verzoeker heeft op 05.08.2020 een vragenlijst ontvangen vanwege de DVZ;

- Voor bijstand en advies contacteerde hij zijn raadsman, die op dat moment echter in het buitenland verbleef;

- Op 13.08.2020 werd verzoeker bezocht in de gevangenis te Brugge en kon de vragenlijst samen ingevuld worden;

- Dezelfde dag, binnen de 8 dagen nadat verzoeker de vragenlijst had ontvangen, nam verweerster reeds een beslissing om het grondgebied te verlaten, waarbij verweerster laakte dat zij geen ingevuld antwoordformulier heeft ontvangen.

Alle redelijkheid is blijkbaar zoek bij verweerster. Midden in de zomervakantie, terwijl verzoeker gedetineerd was, krijgt hij in werkelijkheid slechts een tweetal werkdagen om het formulier ingevuld terug te sturen. Er dient namelijk nog rekening gehouden te worden met de interne verwerking (een brief kan in de gevangenis niet dezelfde dag op de post worden gedaan) en met de postleveringen, die tegenwoordig een stuk trager zijn dan voorheen. En dan zou verweerster zelf misschien slechts één dag gehad hebben om die brief te verwerken in haar beslissing...

Het is duidelijk dat het standpunt van verweerster onhoudbaar is.

Als verweerster het hoorrecht werkelijk wil erkennen diende zoals gebruikelijk minstens 15 dagen repliektermijn in acht genomen te worden.

De rechten van verdediging van verzoeker werden manifest geschonden.

4.

Verweerster stelt tenslotte dat er een reëel risico op onderduiken zou bestaan, zodat er geen termijn voor vrijwillig vertrek kan worden toegestaan.

Waar verweerster dat haalt, Joost mag het weten.

- Verzoeker heeft ruim twee jaar bij zijn vriendin en schoonouders ingewoond te Ronse;

- Hij woont sedert 01.05.2020 bij zijn vriendin te Stalhille;

- Hij heeft nooit eerder een bevel gekregen om het grondgebied te verlaten;

- Hij heeft bijgevolg nooit eerder een bevel om het grondgebied te verlaten genegeerd;

- Hij is nog nooit eerder ondergedoken.

Verweerster stelt dat verzoeker niet meewerkt of niet heeft meegewerkt met de overheden. Ter argumentatie verwijst verweerster naar het feit dat verzoeker op het grondgebied is gebleven toen hij 9 (!) jaar oud was en dat er verschillende pv's tegen hem werden opgesteld. We zijn intussen respectievelijk 12 jaar en 3-4 jaar verder...

Het feit dat verweerster opnieuw geen enkel actueel gegeven kan aanhalen waarom er een risico op onderduiken zou bestaan, wijst er op dat er helemaal geen enkel risico op onderduiken bestaat. Meer zelfs: verzoeker houdt zich gewoon ter beschikking op zijn woonplaats te (...). Er is dan ook geen enkele reden waarom er geen termijn voor vrijwillige vertrek zou moeten toegekend worden.

De consequenties zijn er wel naar: doordat verweerster geen termijn voor vrijwillige vertrek heeft toegekend, werd er op grond van art. 74/11 §1 Vreemdelingenwet meteen een inreisverbod opgelegd.... De beslissing is ongegrond.”

3.1.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het eerste middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikel 7, al.1, 3° en 74/14 Vreemdelingenwet,

- Artikel 6 EVRM

- Artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 houdende de formele motivering van bestuurshandelingen; Verzoekende partij houdt concreet voor dat hij geen ernstige bedreiging van de openbare orde kan betekenen en dat de gemachtigde van de Minister ten onrechte en zonder rekening te houden met alle omstandigheden van de zaak heeft geconcludeerd dat hij wel een gevaar voor de openbare orde vormt. De verzoekende partij verwijst naar feiten die dateren uit zijn jeugd en stelt niets te maken te hebben met de feiten waarvoor hij in 2019 werd veroordeeld.

De verzoekende partij beroept zich op het vermoeden van onschuld en meent dat de rechten van verdediging geschonden zijn.

De vragenlijst zou hem overhandigd geweest zijn in de gevangenis en hij zou onvoldoende tijd hebben gehad om deze in te vullen.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, die beiden de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing. De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht heeft geoordeeld dat een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en een beslissing houdende inreisverbod (bijlage 13sexies) diende te worden betekend aan de verzoekende partij.

Vooreerst verwijst verweerder naar de omstandige motivering van de gemachtigde van de Minister ter zake:

“Betrokkene maakt het voorwerp uit van tal van processen-verbaal en dat voor zeer uiteenlopende redenen waaronder druggerelateerde feiten (bezit en verkoop), opzettelijke slagen en verwondingen, weerspannigheid, meerdere diefstallen, wapenbezit, vereniging van misdadigers. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone diefstal, feit waarvoor hij op 18.06.2019 door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 8 maanden. De enorme waslijst aan PV's die reeds voor betrokkene opgesteld werden, toont aan dat hij een voor de maatschappij gevaarlijke ingesteldheid heeft en maken dat een risico op recidive bestaat. Ondanks de vele contacten met de politiediensten, bleef hij de wetten zonder enige schroom overtreden, hij is duidelijk hardleers. Gezien de maatschappelijke impact van het feit waar betrokkene zich schuldig aan heeft gemaakt, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Bovendien heeft hij niet langer een recht op verblijf en dus ook geen mogelijkheid een legaal inkomen te verwerven wat recidive nog meer in de hand werkt. Betrokkene heeft het ontvangstbewijs met betrekking tot het hoorrecht getekend op 05.08.2020. Betrokkene liet echter na deze vragenlijst ingevuld aan de Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een

daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij als 9-jarige met een toeristenvisum op 23.07.2008 naar België kwam om zijn zus die hier woonachtig was ten gevolge van haar relatie met een Belg, te bezoeken. Na verstrijken van het visum is hij echter niet naar Burkina Faso teruggekeerd en er werd een aanvraag 9bis ingediend voor betrokkene. Betrokkene kreeg een tijdelijk verblijf dat uiteindelijk verlopen is op 03.04.2018. Hij is ambtshalve afgevoerd sinds 24.12.2018. Hij verbleef dus bijna 10 jaar legaal in België. In die 10 jaar werden er zeer vele PV's voor zeer uiteenlopende redenen opgesteld voor betrokkene, nu hij meerderjarig is werd hij op 18.06.2019 een eerste keer (bij verstek) veroordeeld. Gezien de hoeveelheid PV's die in het verleden opgesteld werden en zijn persoonlijk karakter dat daaruit voortvloeit, is de kans bestaande dat het niet bij die ene (nog niet definitieve) veroordeling zal blijven. Aangezien hij nu in verzet gaat, wordt hij vrijgesteld. De zus van betrokkene heeft inmiddels de Belgische nationaliteit, zij en haar echtgenoot (diegenen die betrokkene uitnodigden en na verloop van het visum de aanvraag 9bis indienden) verblijven beiden nog in België."

Uit voormelde motivering blijkt dat de bestreden beslissing niet enkel gesteund is op één strafrechtelijke veroordeling (quod certe non), maar berust op volgende vaststellingen: - Verzoeker heeft een hele waslijst aan misdrijven gepleegd; - De verzoekende partij werd op 18.06.2019 veroordeeld door de correctionele rechtbank te Dendermonde, - De gepleegde feiten (o.a. opzettelijke slagen en verwondingen, diefstal en inbreuken op de wetgeving inzake drugs) zijn ernstig, en maken een inbreuk uit op de openbare veiligheid; - Een inbreuk ten aanzien van de wapenwetgeving, is van die aard dat dit het gebruik van - Omwille van de aard van de feiten bestaat er een risico op nieuwe schendingen; Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie geheel terecht heeft vastgesteld dat de verzoekende partij zich schuldig heeft gemaakt aan valsheid in geschrifte; feiten waarvoor hij op 18.06.2019 door de correctionele rechtbank te Dendermonde veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 8 maanden.

Bovendien had de verzoekende partij al een waslijst aan pv's.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, is het geenszins kennelijk onredelijk om te oordelen dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

In weerwil van hetgeen de verzoekende partij tracht te laten uitschijnen, vermag de gemachtigde van de Minister zich wel degelijk op de supra aangehaalde veroordeling baseren teneinde te oordelen dat uit de veroordeling en de ernst van de feiten die aanleiding hebben gegeven tot deze veroordeling een gedrag kan worden afgeleid waardoor de verzoekende partij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. De verzoekende partij is vervolgens evenmin ernstig alwaar zij wijst op het vermoeden van onschuld.

Verweerder benadrukt ter zake dat het vermoeden van onschuld niet tot gevolg heeft dat de gemachtigde van de Minister bij het nemen van een beslissing niet zou mogen verwijzen naar vastgestelde feiten en dit zelfs nog los van de vraag of deze feiten leiden tot een strafrechtelijke veroordeling.

Zie in die zin: "Het vermoeden van onschuld dat verzoeker inroept heeft verder ook niet tot gevolg dat een bestuur bij het nemen van een beslissing niet zou mogen verwijzen naar vastgestelde feiten en dit los van de vraag of deze feiten vervolgens nog leiden tot een strafrechtelijke veroordeling." (R.v.V. nr. 29 646 van 8 juli 2009)

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekende partij een gevaar vormt voor de openbare orde.

Tot slot haalt de verzoekende partij aan dat de vragenlijst die aan hem bezorgd werd niet tijdig kon worden ingevuld omdat hij slechts een tweetal dagen tijd had om het formulier ondertekend terug te sturen.

Verweerder laat gelden dat zulks weinig ernstig is.

De verzoekende partij koos er voor om deze vragenlijst niet in te vullen en niet aan de gemachtigde van de Minister terug te bezorgen.

De beweringen dat hij onvoldoende tijd had, worden niet gestaafd middels stukken.

De verzoekende partij had sedert 05.08.2020 de tijd om de lijst in te vullen en heeft tot 13.08.2020 gewacht om dit te doen.

Bovendien toont de verzoekende partij niet aan dat de vermeende schending van het hoorrecht een impact heeft op het resultaat van de bestreden beslissing, nu in de bestreden beslissing met alle door de verzoekende partij aangevoerde elementen rekening werd gehouden.

Een schending van het hoorrecht of de rechten van verdediging wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.1.3. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt. De verzoekende partij bekritiseert de motieven van de bestreden beslissing zodat zij eerder de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. Het middel zal verder vanuit dit oogpunt worden onderzocht. Nazicht van de materiële motivering vergt in voorliggende zaak een onderzoek in het licht van artikel 7, eerste lid, 3° en artikel 74/14 van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen en waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid beoordeelt op grond van de juiste feitelijke gegevens, of de beoordeling correct is en of het besluit niet kennelijk onredelijk is (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Aan de verzoekende partij werd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten omdat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum – motief dat de verzoekende partij niet ontkent – en omdat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

De verzoekende partij is het niet eens met het motief dat zij een gevaar voor de openbare orde zou kunnen vormen.

In tegenstelling tot wat zij voorhoudt is de bestreden beslissing echter niet louter gesteund op het feit dat zij eenmalig werd veroordeeld. De verwerende partij somt immers eveneens de processen-verbaal op die ten aanzien van de verzoekende partij werden opgesteld voor feiten als drugsbezit en –verkoop, diefstal, slagen en verwondingen, weerspanningheid en wapenbezit. Daarnaast wijst zij op de veroordeling door de correctionele rechtbank van Dendermonde op 18 juni 2019 voor diefstal. De verwerende partij concludeert dat uit deze gegevens een voor de maatschappij gevaarlijk ingesteldheid blijkt die een risico op recidive met zich meebrengt. Er wordt hierbij gewezen op de maatschappelijke impact van de feiten en op het feit dat de verzoekende partij geen recht op verblijf heeft en dus geen mogelijkheid om legaal een inkomen te verwerven – hetgeen recidive nog meer in de hand werkt. Het verwijt van de verzoekende partij dat enkel naar een veroordeling wordt verwezen is niet ernstig.

De verzoekende partij kan niet worden gevolgd waar zij stelt dat met de ANG meldingen – zij bedoelt de verwijzingen naar processen-verbaal – geen rekening kan worden gehouden en lijkt de meldingen te bagatelliseren. De Raad wijst erop dat het gegeven dat de verzoekende partij (nog) niet werd veroordeeld wegens bepaalde inbreuken op de strafwet, de verwerende partij niet verhindert om op basis van de vastgestelde feiten op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen te nemen. Het vermoeden van onschuld belet geenszins dat een bestuur bij de uitoefening van zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid rekening houdt met feiten die niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (cf. RvS 11 juni 2015, nr. 231.531). Bovendien toont de verzoekende partij niet aan dat de vermeldingen in het ANG register foutief zouden zijn of dat ten onrechte pv's werden opgemaakt voor feiten waar zij niet betrokken bij zou zijn geweest. Daarnaast kan worden herhaald dat de verzoekende partij wel degelijk werd veroordeeld voor diefstal. Dat de verzoekende partij jong zou geweest zijn ten tijde van het plegen van de feiten waarvan in de bestreden beslissing melding wordt gemaakt doet niets af aan het feit dat zij zich er wel degelijk schuldig aan heeft gemaakt en doet evenmin besluiten dat er geen risico voor de openbare orde meer zou zijn, louter omdat zij nu ouder zou zijn. Zelfs al heeft de verzoekende partij sinds 3 jaar geen strafbare feiten meer gepleegd, dan nog toont zij niet aan waarom de verwerende partij geen rekening zou mogen houden met het gehele dossier om daaruit een voor de maatschappij gevaarlijke ingesteldheid uit af te leiden. Bovendien vergeet de verzoekende partij te vermelden dat zij naar aanleiding van de feiten waarvoor zij werd veroordeeld ook opgesloten werd, zodat het niet vreemd is dat zij in deze periode geen nieuwe strafbare feiten heeft gepleegd. De verzoekende partij ontkent overigens niet dat de feiten die haar ten laste worden gelegd een maatschappelijke impact hebben en het louter feit dat zij het niet eens is met het oordeel dat zij geacht

wordt door haar gedrag de openbare orde te kunnen schaden weerlegt het determinerend motief van de bestreden beslissing niet.

De Raad wijst er verder op dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM, zodat deze bepaling niet dienstig kan worden aangevoerd. Verder wordt herhaald dat het vermoeden van onschuld, zoals neergelegd in artikel 6, tweede lid van het EVRM, niet verhindert dat de verwerende partij bij de uitoefening van haar discretionaire beoordelingsbevoegdheid rekening houdt met feiten die nog niet tot een definitieve strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 11 juni 2015, nr. 231.531).

Ook waar de verzoekende partij wijst op haar rechten van verdediging, merkt de Raad op dat de rechten van verdediging enkel van toepassing zijn op jurisdictionele beroepen en in administratiefrechtelijke beroepen op tuchtzaken (cf. RvS 4 maart 2004, nr. 128.733, RvS 27 oktober 2003, nr.124.709, RvS 24 oktober 2003, nr.124.643). Bijgevolg zijn ze niet van toepassing op administratieve beslissingen die werden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij meent verder dat haar recht om gehoord te worden werd geschonden omdat zij niet voldoende tijd zou hebben gehad om de vragenlijst hoorrecht in te vullen.

Het hoorrecht leidt naar Unierecht pas tot nietigverklaring van de bestreden beslissing wanneer de gevoerde procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, een schending van het hoorrecht oplevert. Het vervullen van de hoorplicht kan maar zin hebben voor zover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden (RvS 21 juni 1999, nr. 81 126).

Vooreerst wijst de Raad er met betrekking tot het hoorrecht op dat de verzoekende partij niet aantoont dat zij effectief niet voldoende tijd kreeg om de vragenlijst hoorrecht in te vullen. Uit het administratief dossier blijkt dat de vragenlijst haar op 5 augustus 2020 ter kennis werd gebracht – zij nam er persoonlijk kennis van -, terwijl de bestreden beslissing pas werd genomen op 13 augustus 2020. Waar de verzoekende partij stelt dat zij gezien de situatie slechts 2 dagen zou hebben gehad om de vragenlijst in te vullen, toont zij niet aan waarom haar dat niet is gelukt binnen deze tijdsperiode. Zij stelt allerminst dat het onmogelijk was om te antwoorden, laat staan dat zij dit bewijst, terwijl uit het administratief dossier niet blijkt dat zij zou hebben aangegeven dat het onmogelijk was om de vragenlijst in te vullen omwille van de zomervakantie, de detentie, de postverwerking of de vakantie van haar raadsman. Evenmin blijkt dat zij om uitstel zou hebben verzocht omwille van haar situatie, terwijl ze niet kan betwisten in kennis te zijn geweest van de vragenlijst en van haar kan worden verwacht dat zij de ernst en het belang ervan kan inschatten gelet op haar precarie situatie en de persoonlijke betekening van de vragenlijst. Overigens toont zij niet aan waaruit zij afleidt dat er sprake zou moeten zijn van een replektermijn van 15 dagen, evenmin is de Raad een dergelijke termijn gekend.

Daarenboven brengt de verzoekende partij geen enkel element aan dat zij zou hebben aangebracht en dat eventueel impact zou hebben gehad op het verdere verloop. In de bestreden beslissing wordt rekening gehouden met onder meer de relatie van de verzoekende partij zoals deze bleek uit het administratief dossier. Meer bepaald wordt hierover het volgende gesteld:

“Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene een partner heeft op het grondgebied en dat zij een wettelijke samenwoning wensen. Betrokkene verschaft geen enkel detail met betrekking tot deze relatie daar hij naliet de hem aangeboden vragenlijst in te vullen. Het voldoende hecht en duurzaam karakter van de relatie, vereist opdat deze onder de bescherming van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM) kan vallen, is niet aangetoond. Betrokkene blijft in gebreke om met voldoende concrete elementen aannemelijk te maken dat zijn relatie als gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is te beschouwen. Zowel betrokkene als zijn partner, wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op het feit dat betrokkene sinds 03.04.2018 geen recht op verblijf meer heeft. Bovendien is zijn partner op de hoogte van zijn veroordeling

aangezien ze hem in de gevangenis bezoekt, ze moet dan ook beseffen dat het gedrag van betrokkene een verdere toekomst in België in het gedrang brengt. Betrokkene heeft nog geen poging ondernomen recht op verblijf te bekomen op basis van zijn familiale situatie. Hoe dan ook liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat mevrouw betrokkene niet zou kunnen volgen naar Burkina Faso om daar een gezinsleven op te bouwen of waaruit blijkt dat een gezinsleven enkel mogelijk zou zijn in België. Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming.”

De verzoekende partij toont niet aan welk element niet in overweging zou zijn genomen.

In zoverre de verzoekende partij kritiek uit op het feit dat aan haar geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan omdat er een risico op onderduiken en een gevaar voor de openbare orde bestaan, wijst de Raad erop dat artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1.

De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.

De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

§ 2.

Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.

De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

§ 3.

Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

4° (opgeheven)

5° het verblijf van de onderdaan van een derde land werd beëindigd of ingetrokken met toepassing van de artikelen 11, § 2, 4°, 13, § 4, 5°, 74/20 of 74/21, of;

6° het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

De regel is dus dat er een termijn tussen de zeven en de dertig dagen wordt opgelegd. In bepaalde gevallen kan daar van afgeweken worden en kan er geen termijn worden toegekend.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij geen (actueel) belang heeft bij dit middelonderdeel. De maximum termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten is inmiddels ruimschoots verstreken en de verwerende partij is niet overgegaan tot een gedwongen repatriëring. Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak. Op heden is er dus al een termijn van dertig dagen verstreken. De verzoekende partij werd niet op gedwongen wijze van het grondgebied verwijderd, zodat niet kan worden vastgesteld dat zij thans nog enig belang heeft bij haar grief dat zij niet zou beschikken over een termijn om vrijwillige uitvoering te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Ten overvloede kan nog worden opgemerkt dat de verwerende partij op een niet kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat aan de verzoekende partij geen termijn voor vrijwillig vertrek kon worden toegestaan, nu er in haar hoofde een risico bestaat op onderduiken en dit conform artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat:

“§ 2. Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn.

Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval:

(...)

1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan;”

Geheel terecht stelde de verwerende partij vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de verzoekende partij heeft meegewerkt met de overheden en illegaal op het grondgebied heeft verbleven na het verstrijken van haar legaal verblijf terwijl het ene na het andere pv voor haar werd opgesteld door de politie. Het feit dat zij voornemens zou zijn een verblijf in functie van haar partner te bekomen is slechts hypothetisch en vindt geen steun in het administratief dossier.

Bovendien gaat de verzoekende partij er aan voorbij dat niet alleen geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan omdat er sprake is van een risico op onderduiken, maar ook omdat er overeenkomstig artikel 74/14, §3, 3° van de vreemdelingenwet een gevaar voor de openbare orde blijkt, bevinding die de verzoekende partij niet weerlegt zoals blijkt uit het voorgaande.

De kritiek van de verzoekende partij kan derhalve niet worden aangenomen.

De overige beschouwingen in het eerste middel betreffen slechts feitelijkheden over de verblijfshistoriek van de verzoekende partij en doen geen afbreuk aan de motivering van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij maakt gelet op het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 6 van het EVRM, van de rechten van verdediging, van het vermoeden van onschuld, van het hoorrecht, van artikel 7, eerste lid, 3° en van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Het middel luidt als volgt:

“Doordat verweerder een bevel om het grondgebied te verlaten gaf zonder rekening te houden met de bepalingen vervat in art. 8 van het Verdrag van 4 november 1950

Terwijl art. 8 van het Verdrag van 4 november 1950 bepaalt dat eenieder recht heeft op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven

Zodat de aangevochten beslissingen de bepalingen van de wet van 15 december 1980 schendt en dus moet worden hervormd

Toelichting:

Uit de uiteenzetting hierboven, gestaafd door de verklaring van zijn vriendin en schoonmoeder en het huurcontract, blijkt dat verzoeker:

- al drie jaar een relatie heeft met mevr. Y.R. (...), Belgisch onderdaan;*
- dat hij haar al kent sedert 2012;*
- dat hij ruim twee jaar met haar heeft samengewoond (bij haar schoonouders);*
- dat ze sedert 01.05.2020 samenwonen (zonder de schoonouders).*

Dat weet verweerster uiteraard niet: zij gaf verzoeker niet de kans om daar toelichting over te verschaffen!

Er werd geen enkele rekening gehouden met de reële situatie van partijen.

In plaats daarvan schendt verweerster gemakshalve het vermoeden van onschuld met de opmerking dat mevr. Y.R. (...) 'moet beseffen dat het gedrag van [verzoeker] een verdere toekomst in België in het gedrang brengt'.

Verzoeker kan verder toelichting verschaffen: hij wenst samen met zijn Belgische partner een gezin uit te bouwen en had haar reeds ten huwelijk gevraagd. Een machtiging tot huwen hadden partijen nog niet kunnen aanvragen, gelet op de detentie van verzoeker op 16.06.2020 (in uitvoering van het verstekvonnis van de correctionele rechtbank van Dendermonde).

Mevr. Y.R. (...) studeert nog, maar ze wensen aan kinderen te beginnen zodra haar studies (rechten) afgerond zijn.

Hoe kan van partijen verwacht worden dat ze hun leven verder uitbouwen in het 15e armste land ter wereld, een land dat enkel boven water blijft door zijn door Europa gesubsidieerde landbouweconomie? Waarom zou mevr. Y.R. (...) haar leven en toekomst in België opgeven om in Burkina Faso te gaan leven?

De voorgehouden herintegratie van verzoeker in Burkina Faso is eveneens een lachertje. Verzoeker heeft 12 jaar in België gewoond en gestudeerd. Hij spreekt perfect Nederlands en is geïntegreerd. Hij heeft geen enkele band meer met zijn geboorteland dat hij op jonge leeftijd heeft verlaten.

Verzoeker wil in België zijn leven verder uitbouwen, met zijn partner.

De beoordeling en het verwachtingspatroon van verweerster valt in geen enkel opzicht te verantwoorden.

Een uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten, gecombineerd met een inreisverbod van maar liefst 6 jaar, vormt een zware schending van art. 8 EVRM.

Verzoeker loopt dan ook een reëel risico om spoedig uitgezet te worden, waardoor zijn stabiele familieband bruusk zou verbroken worden, met quasi geen garantie op herstel."

3.2.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het tweede middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikel 8 EVRM.

Verzoekende partij acht voormelde rechtsregel geschonden doordat de verwijderingsbeslissing disproportioneel zou zijn ten aanzien van het te behalen resultaat in het licht van artikel 8 EVRM.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Verweerder merkt ten overvloede op dat met dit element wel degelijk rekening gehouden werd in de bestreden beslissingen:

"Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat betrokkene wel degelijk een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM onderhoudt met zijn zus of diens echtgenoot. Zij kunnen contact met hem onderhouden middels (korte) bezoeken, zij kunnen België immers vrijelijk in- en uitreizen, en middels moderne communicatiemiddelen. Bovendien kunnen zij hem vanuit België steun, bijvoorbeeld financiële steun, bieden bij zijn herintegratie in het land waar hij zich zal vestigen. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene een partner heeft op het grondgebied en dat zij een wettelijke samenwoning wensen. Betrokkene verschaft geen enkel detail met betrekking tot deze relatie daar hij naliet de hem aangeboden vragenlijst in te vullen. Het voldoende hecht en duurzaam karakter van de relatie, vereist opdat deze onder de bescherming van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM) kan vallen, is niet aangetoond. Betrokkene blijft in gebreke om met voldoende concrete elementen aannemelijk te maken dat zijn relatie als gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is te beschouwen. Zowel betrokkene als zijn partner, wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op het feit dat betrokkene sinds 03.04.2018 geen recht op verblijf meer heeft. Bovendien is zijn partner op de hoogte van zijn veroordeling aangezien ze hem in de gevangenis bezoekt, ze moet dan ook beseffen dat het gedrag van betrokkene een verdere toekomst in België in het gedrang brengt. Betrokkene heeft nog geen poging ondernomen recht op verblijf te bekomen op basis van zijn familiale situatie. Hoe dan ook liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat mevrouw betrokkene niet zou kunnen volgen naar Burkina Faso om daar een gezinsleven op te bouwen of waaruit blijkt dat een gezinsleven enkel mogelijk zou zijn in België. Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De omstandigheid dat hij op 9jarige leeftijd in België aangekomen is, waardoor

hij een bepaalde band heeft opgebouwd met België, is als zodanig geen bijzondere omstandigheid. Het is inherent aan een verblijf dat een aanvang kent tijdens de minderjarigheid dat hier bijvoorbeeld een schoolopleiding is genoten en dat er, behalve de familiebanden, ook sociale en culturele banden zijn. Dit betekent echter niet dat er niet van hem gevergd zou kunnen worden dat hij, gezien hij niet langer recht op verblijf heeft en daar bovenop vatbaar is de openbare orde te schaden, terug zou keren naar zijn herkomstland. Bovendien is niet gebleken dat hij geen enkele binding meer zou hebben met het land van herkomst, noch dat er omstandigheden zouden zijn op grond waarvan een terugkeer naar zijn land van herkomst niet verwacht zou mogen worden. Hij kan in alle redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met dit land te hebben. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd en betrokkene toont niet aan dat de door hem opgebouwde integratie en sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Het contact met vrienden en kennissen in België kan onderhouden worden via de moderne communicatiemiddelen en indien zij dat wensen, zouden zij betrokkene in diens thuisland dan wel elders kunnen komen bezoeken. Daarnaast kunnen zij hem ook vanuit België ondersteunen bij zijn herintegratie in zijn thuisland dan wel in een derde land. Een schending van het artikel 8 EVRM is niet aannemelijk gemaakt. Hoe dan ook, de bescherming van de orde en het voorkomen van strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van zijn recht op de eerbiediging van het familie- en privéleven. Betrokkene heeft nooit internationale bescherming gevraagd en er zijn geen indicaties dat een terugkeer naar Burkina Faso een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM zou kunnen inhouden. De artikelen 3 en 8 van het EVRM zijn bijgevolg niet van toepassing. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13."

De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM." (zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Zoals kan blijken uit de omstandige motivering van de gemachtigde van de Minister voert verzoekende partij geen enkele hinderpaal aan die hem zou beletten zijn voorgehouden gezinsleven in het buitenland uit te oefenen.

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen

dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.2.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven.

Wanneer een schending van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad dan ook in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is ook een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating, quod in casu, dan oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de Staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan stelt het EHRM dat er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven en dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM

in overweging te worden genomen. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privé- en/of familie- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62). Een controle hierop geschiedt aan de hand van 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of de Staat een redelijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76)..

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privéleven en het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

De verzoekende partij wijst op de relatie met de Belgische Y.R., met wie zij stelt een gezin te willen uitbouwen.

Vooreerst wijst de Raad erop dat de verwerende partij in de bestreden beslissing motiveert inzake het onderzoek in het kader van artikel 8 van het EVRM wat betreft de partnerrelatie. Zo wordt gesteld:

"Betrokkene heeft het ontvangstbewijs met betrekking tot het hoorrecht getekend op 05.08.2020. Betrokkene liet echter na deze vragenlijst ingevuld aan de Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken.

(...)

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene een partner heeft op het grondgebied en dat zij een wettelijke samenwoning wensen. Betrokkene verschaft geen enkel detail met betrekking tot deze relatie daar hij naliet de hem aangeboden vragenlijst in te vullen. Het voldoende hecht en duurzaam karakter van de relatie, vereist opdat deze onder de bescherming van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM) kan vallen, is niet aangetoond. Betrokkene blijft in gebreke om met voldoende concrete elementen aannemelijk te maken dat zijn relatie als gezinsleven in de zin van

artikel 8 van het EVRM is te beschouwen. Zowel betrokkene als zijn partner, wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op het feit dat betrokkene sinds 03.04.2018 geen recht op verblijf meer heeft. Bovendien is zijn partner op de hoogte van zijn veroordeling aangezien ze hem in de gevangenis bezoekt, ze moet dan ook beseffen dat het gedrag van betrokkene een verdere toekomst in België in het gedrang brengt. Betrokkene heeft nog geen poging ondernomen recht op verblijf te bekomen op basis van zijn familiale situatie. Hoe dan ook liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat mevrouw betrokkene niet zou kunnen volgen naar Burkina Faso om daar een gezinsleven op te bouwen of waaruit blijkt dat een gezinsleven enkel mogelijk zou zijn in België. Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De omstandigheid dat hij op 9-jarige leeftijd in België aangekomen is, waardoor hij een bepaalde band heeft opgebouwd met België, is als zodanig geen bijzondere omstandigheid. Het is inherent aan een verblijf dat een aanvang kent tijdens de minderjarigheid dat hier bijvoorbeeld een schoolopleiding is genoten en dat er, behalve de familiebanden, ook sociale en culturele banden zijn. Dit betekent echter niet dat er niet van hem gevergd zou kunnen worden dat hij, gezien hij niet langer recht op verblijf heeft en daar bovenop vatbaar is de openbare orde te schaden, terug zou keren naar zijn herkomstland. Bovendien is niet gebleken dat hij geen enkele binding meer zou hebben met het land van herkomst, noch dat er omstandigheden zouden zijn op grond waarvan een terugkeer naar zijn land van herkomst niet verwacht zou mogen worden. Hij kan in alle redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met dit land te hebben. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd en betrokkene toont niet aan dat de door hem opgebouwde integratie en sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Het contact met vrienden en kennissen in België kan onderhouden worden via de moderne communicatiemiddelen en indien zij dat wensen, zouden zij betrokkene in diens thuisland dan wel elders kunnen komen bezoeken. Daarnaast kunnen zij hem ook vanuit België ondersteunen bij zijn herintegratie in zijn thuisland dan wel in een derde land. Een schending van het artikel 8 EVRM is niet aannemelijk gemaakt. Hoe dan ook, de bescherming van de orde en het voorkomen van strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van zijn recht op de eerbiediging van het familie- en privéleven. Betrokkene heeft nooit internationale bescherming gevraagd en er zijn geen indicaties dat een terugkeer naar Burkina Faso een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM zou kunnen inhouden. De artikelen 3 en 8 van het EVRM zijn bijgevolg niet van toepassing. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13."

De verzoekende partij toont niet aan met welke elementen geen rekening zou zijn gehouden. Zij beperkt zich tot loutere beweringen waar zij stelt dat haar partner haar niet zou kunnen vergezellen om het vermeende gezinsleven verder te zetten of uit te bouwen in haar land van herkomst. Overigens belet de bestreden beslissing haar niet om via de geëigende procedures een verblijf in het Rijk in functie van haar partner aan te vragen als zij meent hier recht op te hebben. Voorts kan er ook niet aan voorbij worden gegaan dat in de bestreden beslissing wordt aangegeven dat de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten een inmenging in het recht op een gezins- en privéleven rechtvaardigen. De verzoekende partij toont niet aan dat haar integratie opweegt tegen de bescherming van de openbare orde.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien december tweeduizend twintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU